

бележката на втората страница, напечатана на турски и на български.

Вториятъ томъ — Воскресникъ, се отпечатва следъ като ръкописътъ е миналъ презъ строгата гръцка цензура и съ позволението на Вселенската патриаршийска църква. Понеже този томъ, както и първия томъ, е преводъ отъ гръцки, то е било необходимо съгласието на Патриаршията. Следъ голъми неприятности Патриаршията дава съгласието си за напечатване на книгата, като е наложила на Хаджи Ангелъ да отпечата на втората страница гербътъ на съ Патриаршията. Останалитъ четири тома сж оригинални трудове на Хаджи Ангела и за това Патриаршията не е могла да прави особенни спънки при отпечатването имъ.

Цѣлата книга Псалтикията е била отпечатана по следния редъ:

Презъ 1857 год. сж отпечатани дветъ части отъ „Ковчегъ Цвѣтособраніе“ и то въ печатницата на Таддея Дивитчана. Вториятъ томъ (Воскресникъ) е напечатанъ презъ 1859 год. въ патриаршийската печатница (типография). Третиятъ „Славикъ“ — презъ 1864 год. въ народната типография. Четвъртиятъ „Стихараръ“ — презъ 1868 год. въ печатницата „Македония“ на П. Р. Славейковъ. Петиятъ „Минейникъ“ — презъ 1869 год. въ същата печатница „Македония“. После „Ирмологія“ — презъ 1875 год. въ печатницата на Дивитчияна. Всички тѣзи книги сж печатани въ Цариградъ (Константинополь). Първитъ два тома сж преводи, а останалитъ оригинали и то на чисто славянски езикъ съ гръцки ноти. Хаджи Ангелъ съ свои сръдства и чрезъ съдействието на спомоществатели отпечатва първитъ петъ тома, а само последния томъ издава Дивитчиянъ.

Въ онова тъмно минало при онѣзи бурни борби за църковна независимостъ да се напише една книга отъ шестъ тома съ две хиляди печатни страници на свои сръдства далечъ отъ мѣстожителството си — отъ Севлиево въ Цариградъ, е единъ голъмъ подвигъ. Но още по голъмъ подвигъ е същата книга да може да се разпространи по всички градове и села на заробена България. За тази целъ Хаджи Ангелъ пренебрегва нуждитъ на многочисленото си семейство, принуждава се като кърджия съ конь и книги въ дисаги да ходи на разни мѣста, да пѣе въ църква по новото препоръчано отъ него славянско църковно пѣние и по този начинъ да може да пласира своята си книга. Това е не само единъ подвигъ, но и голъмъ героизъмъ. Право казва внучката на Хаджи Ангела, писателката Мара Бѣлчева, че отъ книги и тогава у насъ никой не е харосвалъ. Хаджи Ангелъ подиръ тази си книга е прахосалъ всичкото си състояние и на стари години е останалъ безъ никакви сръдства.